

अनर्थो धनाद्याशयवैकल्यं तदेव अर्थो भवेत् आशाया निरन्वयोच्छेदे हेतुत्वेन सुखायापि स्यात् तत्र हेतुः दैवान् देवस्यानुग्रहात् निरीश्वरवादिमतमनुगृह्याह पूर्वकतेन वेति निराकारानि विषयज्ञानरूपा ॥ ६१ ॥
 सुखमिति नैराशयमेव परं सुखं मोक्षाख्यपरसुखत्रयपदं अशनं भोजनमाशो विषयभोगस्तद्द्रहितामनाशां भोगार्थं हि धनाद्याशाभोगत्यागादुच्छिद्यते इत्यर्थः ॥ ६२ ॥ पर्यवस्थापितः आत्मतत्त्वे निष्ठां प्रापितः ॥ ६३ ॥ इति शांतिः ० मोक्षधर्मैः ० भा० चतुःसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १७४ ॥ पूर्वजिनाशो मोक्षमिच्छेदित्युक्तं संप्रति तत्र कालविलंबो न कर्तव्य इत्याह आध्यायेन अतीति अतिक्रामति जरोगादिभिर्निर्घणांपराभवं कुर्वति श्रेयःप्रशस्ततरं ॥ १ ॥ २ ॥ ३ ॥ मोक्षधर्मणां अर्थेषु कुशलः विचक्षणः ऊहापोहकुशलः ॥ ४ ॥ यथार्थयोगफलसंबन्धमनतिक्रम्य ॥ ५ ॥ मु

अनर्थो हि भवेदर्थो देवात्पूर्वकतेन वा ॥ संबुद्धाहं निराकारानाहमद्याजितेन्द्रिया ॥ ६१ ॥ सुखं निराशः स्वपितिनैराशं परमं सुखं ॥ आशामनाशां कृत्वा हि सुखं स्वपिति पिंगला ॥ ६२ ॥ भीष्म उवाच एतैश्चान्यैश्च विप्रस्य हेतुमद्भिः प्रभाषितैः ॥ पर्यवस्थापितो राजा सेनजिन्मुदमुखा ॥ ६३ ॥ इति श्रीमहाभारतेशांतिपर्वणि मोक्षधर्मपर्वणि ब्राह्मणसेनजित्संवादकथने चतुःसप्तत्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १७४ ॥ युधिष्ठिर उवाच अतिक्रामति कालेऽस्मिन् सर्वभूतक्षयावहे ॥ किं श्रेयः प्रतिपद्येत तन्मे ब्रूहि पितामह ॥ १ ॥ भीष्म उवाच अत्राप्युदाहरंती ममिति हासं पुरातनं ॥ पितुः पुत्रेण संवादं तं निबोध युधिष्ठिर ॥ २ ॥ द्विजातेः कस्यचित्पार्थ स्वाध्यायनिरतस्य वै ॥ बभूव पुत्रो मेधावी मेधावी नामनामतः ॥ ३ ॥ सो ब्रवीत्यितरं पुत्रः स्वाध्यायकरणरतं ॥ मोक्षधर्मार्थं कुशलोलो कतस्त्वविचक्षणः ॥ ४ ॥ पुत्र उवाच धीरः किं स्वित्तात कुर्यात्प्रजानन् क्षिप्रं त्वया युर्भ्रश्यते मानवानां ॥ पितस्तदा च क्ष्वयार्थयोगं मानुषं व्ययिनधर्मच रेयं ॥ ५ ॥ पितो वाच वेदानधीत्यब्रह्मचर्येण पुत्रपुत्रानिच्छेत्पावनार्थं पितृणां ॥ अग्नीनां धाय विधिवच्चेष्टयज्ञो वनं प्रविश्याथ मुनिर्बुभूषेत् ॥ ६ ॥ पुत्र उवाच एवमभ्याहेते लोके समं तात्परिं वारिते ॥ अमोघासुपतं तीषु किं धीर इव भाषसे ॥ ७ ॥ पितो वाच कथमभ्याहतो लोकः केन वा परिवारितः ॥ अमोघाः काः पतंतीर्ह किं नु भीषयसीवमां ॥ ८ ॥ पुत्र उवाच मृत्युना भ्याहतो लोको जरया परिवारितः ॥ अहो रात्राः पतंत्येते ननु कस्मान्न बुध्यसे ॥ ९ ॥ अमोघा रात्रयश्चापि नित्यमायां तियांति च ॥ यदाहमेतज्जानामि न मृत्युस्तिष्ठतीति ह ॥ सोऽहं कथं प्रतीक्षिष्ये ज्ञानेनापि हितं श्रवन् ॥ १० ॥

निर्ध्यानमिधुः ॥ ६ ॥ अभ्याहेते मृत्युना भितस्ताडिते परिवारिते जरया व्याप्ते परितपिते इति जीर्णपाठः अमोघासु आयुर्हरणेन सफलासुराचिषु ॥ ७ ॥ ८ ॥ ९ ॥ अहो वारात्रयश्चापीति पाठे अहो इति खेदे वाशब्द एवार्थे भिन्नक्रमः यां त्येव न तु तिष्ठतीत्यर्थः न तिष्ठति अपि नु क्षणे क्षणे अर्वागायाति ज्ञानेन अपि हितः अनाच्छादितज्ञानकवचस्य हि सत्युभयं नास्ति अहंतुतद्द्रहितः कथं नो द्विजेयमित्यर्थः अपिशब्दस्य भागुरिमेतेन अकारलोपं कृतानवसमासः जालेनापि हित इति पाठे तु न अकारलोपादि जालेन मायावर्णेन अपि हित आच्छादितः ॥ १० ॥